

## *Bevezetés a híradó katonák a vietnámi háborúban tanulmány sorozathoz*

A híradó katonák a vietnámi háborúban tanulmány sorozat egy átfogó gyűjtemény, amely vázolja a hadseregek távközléssel összefüggő szerepét a telepítés, üzemeltetés, ellátás, valamint a kiképzés nehézségeit a vietnámi háborúban.

Ebben a sorozatban a technológiai és a távközlési összeköttetések tekintetében a történések a telepítéstől az üzemeltetésen át az ellátásig terjedő megoldásokat a várható feladatokat mutatja be Vietnámban.

Ismertetésre kerül:

- Az 1945 utáni francia indokina és az 1954-es béketárgyalásig eltelt időszak.
- A francia vereséget megelőző időszak híradást befolyásoló tényezők, valamint az Egyesült Államok szerepvállalása a francia hadsereg megsegítésé terén.
- Az amerikai segítségnyújtás parancsnokságának kialakítása és annak híradó biztosítását meghatározó tényezők.
- Néhány egységet meghatározott katonai bázisokhoz ("BáséOpus") rendeltek, és a bérelt polgári szerződéses vállalatokkal együtt a bázis kommunikációs infrastruktúrájának telepítésével, üzemeltetésével és karbantartásával bízták meg őket. Mások a hadsereg harcbiztosító (nem jelzett) egységeinek tagjai voltak, kommunikációs képességet biztosítanak azok számára, akiknek más feladataik vannak (pl. gyalogság, orvosi, páncélos stb.), nagyjából ugyanúgy, mint mondjuk az egység ellátmányi részlegei, az egység hivatalnokok vagy a vegyvédelmi szakemberek.
- A harmadik fő híradó típus egy híradó egységekhez rendelt személyek és alegységek. Ez azt jelentette, hogy egy olyan egység, amelynek egyetlen küldetése az, hogy kommunikációs kapcsolatokat biztosítson a hadsereg egységei között a műveleti területükön, és más híradóegységek által kiszolgált további területeken lévő egyéb csomópontok között.
- Az Egyesült Államok és a Vietnámi köztársaság hadseregének megalakítását befolyásoló tényezők. A falurádiórendszer telepítési nehézségei.
- Diem elnök rendszere és a hatalomátvétel előzményei. J.F Kennedy elnök térséggel kapcsolatos tervei és a Thaiföldi bővítés.
- Az eskaláció kezdete és fő kommunikációra gyakorolt hatásai. A kommunikációs eszközök és a felelősségi körök változása.
- Az Óceáni parancsnokság távközlési igényeit kielégítő rendszerek tervezése, az újberendezések gyártásának előnyei és az új kommunikációs rendszerek eredményeit bemutató részek, valamint a rendszerek hatásai a döntéshozatalnál és a kiadott követelményeknek megfelelően. A gyűjtemény illusztrálja, hogy a kommunikáció küldetése az üzenet közvetítése nem csak a harc sikere szempontjából volt kritikus művelet, de ugyanolyan kihívást jelentett híradóként, mint maga a harc megvívása.

Északról délre a vietnámi tájakon való kommunikáció számos kihívást jelentett, a hegyektől a dzsungelig. A válasz a troposzféra technológiájának alkalmazásával valósult meg. A légkörbe sugárzott rádiójelet elképesztően jó eredménnyel visszaverődnek a földre, megkerülve az akadályként jelentkező terepet és műtárgyakat. Az Egyesült Államok hadseregének kevés tapasztalata volt ezzel a technológiával kapcsolatban, ezért a rendszerek fejlesztését a Page Enginée ringre bízták. 1962 januárjában Robert McNamara védelmi miniszter jóváhagyta a troposzféra egységek rendszerét BACKPORCH (hátsó tornác) műveleti néven. Összegezve a világos megértést és leírást ezekről a kérdésekről az teszi

lehetővé és értékes lehet azok számára, akik felelősek a vezetés, irányítás jövőbeli sikeréért, az infokommunikációért, az információvédelemért és a hírszerzésért. Ugyanakkor alapként is szolgálhat azoknak az olvasóknak, akik nincsenek teljesen tisztában azzal, hogy az infokommunikáció, információvédelem és az hírszerzés milyen fontos szerepet játszott, illetve játszik a békeidőkben, valamint a hadviselés során.

A történet a II. világháború záró napjaiban kezdődött és folytatódott a Franciaország Viet Minh-háború epizódjaival, amikor az amerikai tanácsadók felelősséget vállaltak az új Vietnámi Köztársaság hadseregének segítségével, hogy megelőzzék a kommunista felkelést, mielőtt az lendületet kaphatna, és teret hódítana.

Indokína francia gyarmat volt a 19. század végétől a 20. század közepéig. Amikor a japánok megszállták a második világháború alatt, a Viet Minh, a Ho Si Minh vezetésével kommunista vezetőségű közös front az USA, a Szovjetunió és Kína támogatásával szembeszállt velük, japán fegyvert kaptak, amikor Japán megadta magát. 1945. szeptember 2.-án, Ho Si Minh Hanoi-ban kihirdette a Vietnámi Demokratikus Köztársaság (DRV) létrehozását. A DRV 20 napig uralkodott az egyetlen polgári kormányként egész Vietnámban, miután lemondott Bảo Đại császár, aki a japán uralom alatt kormányzott. 1945. szeptember 23.-án, a francia erők megdöntötték a helyi DRV-kormányt, és helyreállították a francia hatalmat. A franciák fokozatosan visszaszerezték indokínai irányítását. A sikertelen tárgyalások követően a Viet Minh felkelést kezdeményezett a francia uralom ellen. Az ellenségeskedések az első indokínai háborúba torkolltak (1946 decemberétől kezdve).

Az 1950-es évekre a konfliktus összefonódott a hidegháborúval. 1950 januárjában Kína és a Szovjetunió elismerte Vietnám törvényes kormányának a Viet Minh Vietnámi Demokratikus Köztársaságát, amelynek fővárosa Hanoi-ban volt. A következő hónapban az Egyesült Államok és Nagy-Britannia elismerte a franciák által támogatott vietnámi államot Saigonban, Bảo Đại volt császár vezetésével, mint legitim vietnámi kormányt. A koreai háború kitörése 1950 júniusában sok washingtoni politikai döntéshozót meggyőzött arról, hogy az indokínai háború a Szovjetunió által irányított kommunista expanzió példája. A kínai katonai tanácsadók 1950 júliusában kezdték el segíteni a Viet Minh-t. A KNK fegyver, szakértelem és képzés során átalakította a Viet Minh-t, gerilla erőből reguláris hadsereggé vált. 1950 szeptemberében az Egyesült Államok katonai segítségnyújtási és tanácsadó csoportot (MAAG) hozott létre a francia segélykérések szűrésére, a stratégiával kapcsolatos tanácsadásra és a vietnámi katonák kiképzésére. 1954-re az Egyesült Államok 1 milliárd dollárt költött a francia katonai erőfeszítések támogatására, a háború költségeinek 80 százalékát vállalva.



A zavargások térképe

A Dien Bien Phu-i csata (1954) során az amerikai erők a Tonkin-öbölbe hajóztak, és az Egyesült Államok felderítő repüléseket hajtott végre a front felett. Franciaország és az Egyesült Államok három taktikai nukleáris fegyver használatát is megvitatta, bár azok a jelentések, amelyek szerint ezt mennyire komolyan vették, homályosak és ellentmondásosak. Dwight D. Eisenhower elnök az amerikai részvételt a brit támogatástól tette függővé, de a britek ellenezték. Eisenhower, aki óvakodott attól, hogy az Egyesült Államokat bevonja egy ázsiai szárazföldi háborúba, úgy döntött, hogy ellenzi a katonai beavatkozást. A konfliktus során az amerikai hírszerzés becslései továbbra is szkeptikusak maradtak Franciaország sikerének esélyével kapcsolatban. 1954. május 7-én a francia helyőrség Dien Bien Phu-nál megadta magát. A vereség a francia katonai részvétel végét jelentette Indokínában. A genfi konferencián a franciák tűzszüneti megállapodásról tárgyaltak a Viet Minh-hel. Kambodzsa, Laosz és Vietnám függetlenséget megkapta.

A kommunikáció biztosítása érdekében az Egyesült Államok megkezdte a telepítést Thaiföldön és Dél-Vietnámban az 1960-as évek elején, hogy támogassa USA növekvő stratégiai elkötelezettségét Délkelet Ázsia iránt. Miután a kommunisták 1960-ban teljes körű felkelést indítottak Dél-Vietnámban, az amerikai híradók és tanácsadók próbáltak segíteni a Dél-vietnámiaknak, hogy megvédje magát. Az Egyesült Államoknak azonban kevés tapasztalattal rendelkezett a felkelések elleni küzdelemben és a gerilla hadviselésben. A tanulmány leírja azokat a problémákat és hibákat, amik a korai felkelések elleni küzdelem és a béke megteremtésére irányuló erőfeszítéseket tükrözi. A háborúban részt vevő elsődleges katonai szervezetek az Egyesült Államok fegyveres erői és a Vietnámi Köztársaság hadserege voltak, szembenézve a Vietnámi Népi Hadsereggel (PAVN) (angol nyelvű forrásokban általában Észak-vietnámi hadseregnek vagy NVA-nak nevezik) és a Nemzeti Front Dél-Vietnám Felszabadításáért (NLF, közismertebb nevén Viet Cong (VC) angol nyelvű forrásokban), amely egy Dél-vietnámi kommunista gerillaerő volt.

A konfliktus az első indokínai háborúból alakult ki, amely a francia gyarmati kormány (Az Egyesült Államok 1960-1964 között pénzügyileg és katonai tanácsadókkal támogatta) és egy baloldali forradalmi mozgalom, a Viet Minh között alakult ki. Miután a francia katonai kivonulás 1954-ben Indokínából megtörtént, az Egyesült Államok pénzügyi és katonai támogatást adott a Dél-vietnámi államnak. A Viet Cong (VC), Dél-vietnámi közös front Észak-Vietnám irányítása alatt, gerillaháborút indított délen. Észak-Vietnám 1958-ban Laoszba is betört a felkelők támogatására, létrehozva a Ho Si Minh ösvényt a Viet Cong ellátására és megerősítésére. 1963-ra az Észak-vietnámiak 40 000 katonát küldtek délre harcolni. John F. Kennedy elnök alatt az amerikai részvétel fokozódott, az 1959-es alig ezer katonai tanácsadó létszáma 1964-re 23 000-re nőtt.



Kennedy elnök 1961. március 23-i sajtótájékoztatója

Kennedy elnököt 1963. november 22.-én gyilkolták meg. Lyndon B. Johnson alelnök nem vett részt a Vietnámmal kapcsolatos politikában, azonban elnökké válásakor Johnson azonnal a háborúra összpontosított. Johnson tudta, hogy gyorsan romló helyzetet örökölt Dél-

Vietnámban, de ragaszkodott a széles körben elfogadott dominóelméleti érvéhez a Dél védelméhez: Ha visszavonulnak vagy megnyugtatnak, bármelyik cselekedet a konfliktuson túl más nemzeteket is veszélyeztetne. Egyesek azzal érveltek, hogy a politika Észak-Vietnám nem az volt, hogy megdöntse a többi nem kommunista kormányt Délkelet-Ázsiában.

A katonai forradalmi tanács, amely egy erős Dél-vietnámi vezető helyett ülésezett, 12 tagból állt. A tanácsot Duong Văn Minh tábornok vezette. Minh rezsimjét 1964 januárjában Nguyen Khanh tábornok megdöntötte. A hadseregben is tartós instabilitás uralkodott, mivel rövid idő alatt több puccs – nem minden sikeres – történt.

#### A sorozat második részében:

1964. augusztus 2.-án az USS Maddox egy Észak-vietnámi partok mentén végzett hírszerző misszió során állítólag rálőtt és megrongált több torpedócsónakot, amelyek a Tonkin-öbölben üldözték. Két nappal később egy második támadást jelentettek az USS Turner Joy és Maddox ellen ugyanazon a területen. A támadások körülményei zavarosak voltak. Egy 2005-ben titkosítás alól feloldott dátum nélküli NSA-kiadványból kiderült, hogy augusztus 4.-én nem történt támadás.

A második "támadás" megtorló légicsapásokhoz vezetett, és arra készítette a Kongresszust, hogy 1964. augusztus 7.-én jóváhagyja a Tonkin-öbölről szóló határozatot. A határozat felhatalmazta az elnököt, hogy "minden szükséges intézkedést tegyen az Egyesült Államok erői elleni fegyveres támadás visszaszorítása és a további agresszió megakadályozása érdekében", és Johnson erre támaszkodott, mint felhatalmazva őt a háború kiterjesztésére. Ennek következtében a távközlési hálózat terheltsége kritikus volt és szükségessé tette TRC-90 troposzféra állomások létesítését, valamint a vezeték nélküli távközlési hálózat bővítését is. A kapcsolótáblák és rendezők, valamint a teletype központok bővítése is sürgető lett.



The Phu Lam BACKPORCH Site

Troposzféra antennák Phu Lam területén

A Nemzetbiztonsági Tanács az Észak-vietnámi bombázások háromlépcsős eszkalációját javasolta. Az amerikai hadsereg 1965. február 7.-i plejkui bázisa elleni támadást követően légicsapások sorozata indult, Flaming Dart hadművelet, míg Alekszej Kosygin szovjet miniszterelnök állami látogatáson volt Észak-Vietnámban. A Rolling Thunder hadművelet és az Arc Light hadművelet kiterjesztette a légi bombázási és földi támogató műveleteket. A bombázás, amely végül három évig tartott, arra kényszerítette Észak-Vietnámot, hogy szüntesse meg a Viet Cong támogatását és azzal fenyegetett, hogy elpusztítja Észak-vietnámi légvédelmet és ipari infrastruktúrát. Ezen kívül célja volt a dél-vietnámiak

moráljának megerősítése. 1965. márciusa és 1968. novembere között Gördülő Mennydörgés özönlött északra egymillió tonna rakétával és bombával.

A bombázás nem korlátozódott Észak-Vietnámra. Más légi hadjáratok, mint például a Barrel Roll hadművelet, a Viet Cong és a PAVN infrastruktúra különböző részeit célozták meg. Ezek közé tartozott a Ho Si Minh-ösvény ellátási útvonala, amely Laoszon és Kambodzsán haladt keresztül. A látszólag semleges Laosz egy polgárháború színterévé vált, szembeállítva az USA által támogatott laoszi kormányt a Pathet Lao-val és Észak-vietnámi szövetségeseivel.



Katonai régiók

USAF hatalmas légi bombázást hajtott végre a Pathet Lao és a PAVN erők ellen, hogy megakadályozza a királyi központi kormány összeomlását, és gátolja, vagy így részben megakadályozza a Ho Si Minh-ösvény használatát. 1964 és 1973 között az Egyesült Államok kétféle millió tonna bombát dobott Laoszra, ami majdnem megegyezik azzal a 2,1 millió tonna bombával, amelyet az Egyesült Államok az egész második világháború alatt Európára és Ázsiára ledobott, így Laosz a történelem legsúlyosabban bombázott országa a lakosság méretéhez képest.

Észak-Vietnám és a Viet Cong megállítását soha nem sikerült elérni. Curtis LeMay, az Egyesült Államok légierijének vezérkari főnöke azonban már régóta támogatta a teljes bombázást Vietnámban. A Tonkin-öbölben történt támadásokat követően Hanoi előre látta az amerikai csapatok érkezését, és megkezdte a Viet Cong bővítését, valamint egyre több észak-vietnámi személyzetet küldött dél felé. Ebben a szakaszban a lefogott illetve zavart berendezések mennyisége csökkent, míg a rendszeresített egységek fenntartásához nagyobb számú lőszerre és készletre volt szükség. Az 559-es csoport feladata volt a Ho Si Minh-ösvény bővítése, tekintettel az amerikai harci repülőgépek állandó támadásaira. A háború kezdett elmozdulni Hanoi háromlépcsős elhúzó hadviselési modelljének utolsó, konvencionális hadviselési szakaszába. A Viet Cong-nak most az volt a feladata, hogy elpusztítsa az ARVN-t, és elfoglalja és megtartsa a területeket; a Viet Cong azonban még nem volt elég erős ahhoz, hogy megtámadja a nagyobb városokat és városokat.

1964 decemberében az ARVN erői súlyos veszteségeket szenvedtek a Binh Giã-i csatában, egy olyan csatában, amelyet mindkét fél vízváltónak tekintett. Korábban a Viet Cong régi világháborús gerilla taktikát alkalmazott. BinhGiã-nál azonban egy hagyományos csatában legyőzték egy erős ARVN-erőt. Sokatmondó, hogy a dél-vietnámi erőket 1965 júniusában ismét legyőzték a Đòng Xoài-i csatában. 1965. március 8-án 3500 amerikai tengerészgyalogost partra szállítottak a dél-vietnámi Da Nang közelében. Ez jelentette az amerikai szárazföldi háború kezdetét. Az amerikai közvélemény elsöprő többséggel támogatta a bevetést. A tengerészgyalogosok kezdeti megbízatása a Da Nang légibázis védelme volt. Az első 1965. márciusi 3 500 fős létszámot 1965. decemberre közel 200 000-re növelték. William Westmoreland tábornok arról tájékoztatta ifjabb Grant Sharp amerikai admirálist, az amerikai csendes-óceáni erők parancsnokát, hogy a helyzet kritikus. Az Egyesült Államok védekező

testtartásától és a dél-vietnámiak háttérbe szorításától. Az ARVN egységek figyelmen kívül hagyásával az Egyesült Államok elkötelezettsége nyílt végűvé vált.

Hárompontos terv került felvázolásra a háború megnyerésére:

- 1. fázis. Az amerikai (és más szabad világú) erők elkötelezettsége szükséges volt ahhoz, hogy 1965 végére megállítsák a vesztes tendenciát.
- 2. fázis. Az amerikai és a szövetséges erők jelentős támadó akciókat hajtottak végre, hogy megragadják a gerilla és a szervezett ellenséges erők elpusztítására irányuló kezdeményezést. Ez a szakasz akkor ért véget, amikor az ellenséget lekoptatták, védekezésre kényszerítették, és visszaszorították a nagyobb lakott területekről.
- 3. fázis. Ha az ellenség kitartott volna, a 2. fázist követő tizenkét-tizenhét hónapos időszakra lett volna szükség a távoli bázisterületeken maradó ellenséges erők végső megsemmisítéséhez.

A tervet Johnson elnök jóváhagyta, amely alapvető eltérést jelentett az előző kormányzat terveihez képest, hogy a dél-vietnámi kormány felelős a gerillák legyőzéséért. Westmoreland 1967 végére megjósolta a győzelmet. Johnson azonban nem közölte ezt a stratégiaváltást a médiával, ehelyett a folytonosságot hangsúlyozta. Az amerikai politika változása nagyban függött attól, hogy az észak-vietnámiak és a Viet Cong milyen sikereket ér el a háború e szakaszában. Az ellenfelek az eszkalációs spirálba szorultak. Félretették azt az elképzelést, hogy Dél-Vietnám kormánya intézheti saját ügyeit. Westmoreland és McNamara a katonai erők létszámának növelését látta a győzelem elérésére, amely mutató később hibásnak bizonyult. Az amerikai felvonulás átalakította a dél-vietnámi gazdaságot és mély hatást gyakorolt a társadalomra. Dél-Vietnámot elárasztották a gyártott áruk.

Washington arra biztatta SEATO-szövetségeseit, hogy járuljanak hozzá az amerikai csapatok erőfeszítéseikhez. Ausztrália, Új-Zéland, Thaiföld és a Fülöp-szigetek abban állapodtak meg, hogy csapatokat küldenek. Dél-Korea később kérte, hogy csatlakozzon a „Sok zászló” programhoz gazdasági kompenzációért cserébe. A főbb szövetségesek azonban, nevezetesen a NATO-tagországok, Kanada és az Egyesült Királyság, elutasították Washington csapatokkal történő megerősítésének kéréseit. Az amerikai híradó csapatok 1965-ben a stratégiai stabil összeköttetési hálózatot és kommunikációs bázist biztosított az amerikai erők számára (ide értve a légierőt és a haditengerészetet). A fejezetek részletesen tárgyalják a teljes körű amerikai híradó jelenlétet és a vészhelyzet tervezését. Az első taktikai egységek kommunikációjának biztosítására tett intézkedéseket Dél-Vietnámban.

A híradó struktúra szervezeti változásairól döntött USA, amelyek az összes stratégiai és taktikai konszolidációja egy harctéri alkalmazhatóság alapja. Az amerikai híradóegységek bevetései és taktikai műveletei Dél-Vietnámban a 1968-as eszkalációs csúcsig tartottak. A vietnámi háborúban a csapatok számának emelkedése miatt egyre nagyobb szükség volt nagyobb kommunikációs infrastruktúrára.





Műholdas terminál



TESZTTÁBLA A VIETNAMI TÁRCSÁZÓ  
TELEFONKÖZPONT EGYIKÉBEN

1966 tavaszán a válogatott híradó egységeket átsorolták az újonnan alakult 1. jelző dandárhoz. 1968 végére ez a dandár hat híradó csoportból és 22 híradó zászlóaljából állt, nagyjából 23 000 katonából. Az 1964 augusztusában a Tonkin-öbölben egy amerikai romboló összeesett az észak-vietnámi gyors támadóhajókkal (NSA dokumentumokban nincs nyoma a támadásnak). Válaszul az amerikai kongresszus elfogadta a Tonkin-öböl határozatát, és széles körű felhatalmazást adott Lyndon B. Johnson elnöknek, hogy hivatalos hadüzenet nélkül növelje az Egyesült Államok katonai jelenlétét Vietnámban. Johnson először rendelte el a harci egységek bevetését, és 184 000-re növelte a csapatok létszámát. A Vietnámi Néphadsereg (PAVN), más néven az Észak-vietnámi Hadsereg (NVA), hagyományos hadviselést folytatott az amerikai és dél-vietnámi erőkkel szemben (A Vietnámi Köztársaság hadserege (ARVN)). A kevés előrelépés ellenére az Egyesült Államok folytatta az erők jelentős növelését. Az amerikai és Dél-vietnámi erők a légi fölényre és az elsöprő tüzereire támaszkodtak a szárazföldi erőkre, a tüzérségre és a légitámaszpontokat koordinálóvalamint a megsemmisítési műveleteket végrehajtókra. Az Egyesült Államok nagyszabású stratégiai bombatámadást is folytatott Észak-Vietnám ellen.

#### A sorozat harmadik részében:

A Tet előtt, 1967 novemberében, Westmoreland tábornok élen járt a Johnson-adminisztráció PR-törekvéseiben, hogy megerősítse a közvélemény támogatását. Így a közvélemény megdőbönt és összezavarodott, amikor Westmoreland jóslatait a Tet offenzíva nem igazolta, így a háborús erőfeszítések támogatottsága 40 százalékról 26 százalékra csökkent. Az amerikai közvélemény és média Johnson ellen kezdett fordulni, mivel a három offenzíva ellentmondott a Johnson-adminisztráció és a katonaság által elért haladásra vonatkozó állításoknak.



Alekszej Koszigin szovjet miniszterelnök Lyndon B. Johnson amerikai elnökkel a Glassboro-i csúcstalálkozó konferenciáján, ahol a két képviselő megvitatta a békemegállapodás lehetőségeit

1968. május 10.-én Párizsban béketárgyalások kezdődtek az Egyesült Államok és Észak-Vietnám között. A tárgyalások öt hónapig stagnáltak, amíg Johnson parancsot nem adott Észak-Vietnám bombázásának leállítására. Ugyanakkor Hanoi rájött, hogy nem tud "teljes győzelmet" elérni, és egy olyan stratégiát alkalmazott, amelyet "harc közbeni beszélgetés, harc közben harcolás közben" néven ismertek, amelyben a katonai offenzívák a tárgyalásokkal párhuzamosan zajlottak. 1968-ban a VC felkelők szinte semmilyen területet nem birtokoltak Dél-Vietnámban, és toborzásuk több mint 80% -kal csökkent, ami a gerillaműveletek drasztikus csökkenését jelentette, ami szükségessé tette a PAVN rendszeres katonáinak fokozott bevetését északról. Annak megtagadása, hogy több amerikai katonát küldjenek Vietnámba, szintén Johnson beismerésének tekintették, hogy a háború elveszett. A kommunista Tet offenzíva 1968-ban a háború amerikai belföldi támogatottságát elhalványította.

A VC súlyos veszteségeket szenvedett az offenzíva és az azt követő US-ARVN műveletek során és az év végére a Viet Cong felkelők szinte semmilyen területet nem birtokoltak Dél-Vietnámban. 1969-ben Észak-Vietnám kikiáltotta az ideiglenes forradalmi kormányt (a PRG) délen, hogy a VC-nek nemzetközi elismerést harcoljon ki, de ettől kezdve háttérbe szorultak, ezért a PAVN erők megkezdték a hagyományos fegyverzetre támaszkodó háborúzást. A műveletek átlépték az országhatárokat, és az Egyesült Államok 1964-től, illetve 1969-től bombázta az észak-vietnámi ellátási útvonalakat Laoszban és Kambodzsában. Ezen időszakban a híradó szervezetek által biztosítandó áramkörök és vonalak iránti igények jelentősen növekedtek. Az amerikai belpolitikai viták és a háborúellenes mozgalom egyre erősödött az Egyesült Államokban. Az 1968-as My Lái mészárlás leleplezése, amelyben az amerikai hadsereg egyik egysége megerőszakolt és megölt civileket, és az 1969-es "Green Beret-ügy", ahol a különleges erők nyolc katonáját, köztük az 5. különleges erők csoportjának parancsnokát letartóztatták egy feltételezett kettős ügynök meggyilkolásáért, ami nemzeti és nemzetközi felháborodást váltott ki. A vietnámi program rövid összefoglalása, ami az amerikai kommunikációs rendszerek délre történő áthelyezésében csúcspontként ki Vietnámban. Ismertetésre kerül az integrált szélessávú kommunikációs rendszerrel, a távolsági átviteli hálózattal összefüggő üzemeltetési esetek, amely összekapcsolják ezeket a kifinomult kommunikációs rendszereket.

Az ARVN amerikai támogatással megállította egy nagy PAVN offenzívát az 1972-es húsvéti offenzíva során. Az offenzíva nem tudta leigázni Dél-Vietnámot, de maga az ARVN sem tudta visszaszerezni az összes elveszett területet, így katonai helyzete nehezzé vált. Az 1973. január 27.-én aláírt párizsi békeszerződés értelmében az összes amerikai haderőt kivonták. Létrehozták a Nemzetközi Ellenőrző és Felügyelő Bizottságot (*International Commission of Control and Supervision*, rövidítése: ICCS). A vietnámi háború utolsó szakaszában működő nemzetközi bizottság, mely az ICC-t (*International Control Commission*, „Nemzetközi Ellenőrző Bizottság”), hivatalos nevén az ICSC-t (International Commission for Supervision and Control in Vietnam) volt hivatott felváltani. Négy felügyelő országot kötött ki a szerződés, kettőt-kettőt a két politikai oldal delegált. A delegáltak között voltak katonák és civil személyek egyaránt. Lengyelország és Magyarország képviselte a szocialista blokkot, Kanada és Indonézia pedig a másik politikai oldalt.

Összességében az ICCS a tűzszünetet, illetve a csapatkivonásokat, a katonai támaszpontok felszámolását, a vízi és légi kikötők felügyeletét és az elfogott katonai és (külföldi) polgári személyek kiadatását, visszaszállítását volt hivatott felügyelni. A szemlélőknek jelentési kötelezettségük volt a békeszerződés és protokolljának szakaszolt végrehajtásról, vagy az egyezségek bármilyen irányú megszegéséről. Ezen feladatok híradó összeköttetései alapvetően az orvosi csoportok részére biztosított összeköttetések voltak.



Az első fél évben 1973. január 29. és július 31. között 18 000 alkalommal sértették meg a tűzszünetet a szembenálló felek. Több mint 76 000 ember halt meg, sebesült meg, vagy tűnt el mindkét oldalon. A tűzharcoknak esett áldozatul az ICCS egyik helikoptere 1973. április 9-én, amelyben kilenc magyar katona vesztette életét, köztük két magyar katona, Dylski Aurél határőr százados és Cziboly Csaba főhadnagy. A további személyek indonéz, Fülöp-szigeteki, lengyel, amerikai és kanadai állampolgárok voltak. A Dél-vietnámban maradt távközlési eszközök üzemeltetése is a FEB. tagjaira hárult a saját nagykövetségeiken keresztül történt kommunikáció mellett.



Az észak-vietnámi fogolytáborokból nemrég kiengedett amerikai hadifoglyok, 1973

Az ICCS-ben résztvevő szocialista államok irányába fokozódott a CIA tevékenysége főleg a személyi állománnyal kapcsolatban. Egy honfitársunk átállt az ügynökség szolgálatába. Phnom Penh 1975. április 17-én esett a Khmer Rouge-ba, míg az 1975-ös tavaszi offenzíva során Saigon április 30-án a PAVN-nak esett áldozatul. Ez a háború végét jelentette, és Észak- és Dél-Vietnámot a következő évben újraegyesítették.



Győztes PAVN csapatok a saigoni elnöki palotában

Akik megélték a történet eseményeit 1973-tól 1975-ig jelesül veterán bajtársaim (már írhattak a Nemzetközi Fegyverzet Ellenőrzési Bizottság tagjaiként átélt tapasztalásaikról (Jóna András nyugállományú veterán ezres, valamint Győri Sándor nyugállományú veterán zászlós) folytathatom ezt a cikksorozatot. Nem titkolt reményem, hogy ezen cikksorozat ösztönzést adjon a Vietnámban szolgált híradó bajtársak és más nem katona személyek interjúinak és visszaemlékezéseinek megírására.

A tanulmány a hangsúlyt a kommunikáció kiépítésére és telepítésére fókuszálja, nem pedig a híradó műveletek megszervezésére.

A Délkelet-Ázsiában szolgáló híradók tapasztalatainak kutatása során, lehetőségem volt az könyveket és visszaemlékezéseket tanulmányozni, valamint a forrásul használt könyvek és történelmi feljegyzések szolgáltattak megfelelő alapot.

A híradó katonák minden hadseregben azon fáradoznak tudásuk legjavát adva, hogy a vezetés számára biztosítsák megfelelő időben az adatokat, információkat, képi és számítógépes hozzáféréseket a híradó hálózatokon. Tudva, hogy az infokommunikáció

időbenisége és bizalmassága a vezetés és vezethetőség legfontosabb alapja. A végrehajtó és kiképző állomány naponta fogalmazhatni „Éles”-ben dolgoznak a folyamatos infokommunikáció biztosításában. Ezzel tanújelét adva változó kiképzési és felkészítési, valamint biztosítási feladatok végrehajtásában. A vezethetőség és vezetésbiztosítása minden harci feladat -beleértve a kiképzést és ellenőrzés -alfája és omegája.

Budapest 2023. február

*Muharos László nyá.mk. őrnagy*